

blokovski — ništa naročito

tamo vamo

Zamisli dan, stvoren da prođe.
Sebe, smoren do koske.
Trebalo da odeš po hleb i neke namaze,
navlačiš japanke, zapališ napolje.
Ungh, trideset stepeni u hladu,
plejer na šafl pušta rep limunadu.
Umalo te ne zgazi u bembari mangup,
jer si zamišljao da cediš limun u parku.
Pališ pravu, da zagolicaš maštu,
baš tu prođe čovek na bajsu.
Pomisliš da treba ti prevozno sredstvo,
ne, bolje superheroj odelo!
Zgrozi te pomisao da nosiš helanke,
misao nestaje ko džok, flop baciš.
Sedneš na parking, jer vazduh težak je,
srce kuca dabl tajm, kao boun tagzi..
Sad bi da platiš taksi do svog pekara,
al niko ne bi vozio tih dvadeset metara,
a nekada je bolja šetnja, to je zdravo,
ustaneš lagano, kreneš ka tamo.

Ima šta da vidiš, par metara desno,
mesto gde često blejiš polusvesno.
Beton i svetlo samo sad je sunčano
i umesto ekipe, sedi mala s ruksagom.
Da li iz škole, ili sa faksa?
Glad. Domaći zadatak.
Ispitaćeš teren, ipak si domaćin,
ako bude sreće nećeš sam noćas da zaspiš.
Krećeš lagano u ritmu muzike,
sa druge strane ulice čuješ zvuk sirene.
Ona ustaje, nisi stig'o da zbuniš se,
sa dečkom ljubi se i ulazi u bemve.
Isti onaj auto što te je zamalo zgazio,
da te ne mrzi, sad bi ih ti unakazio.
al glad je jača, pa ništa nisi ni uradio,
uš'o si u pekaru da kupiš te kifle.

Ispred tebe, baba se trese, misliš ne zna šta da uzme,
ma ne zna gde je! Gleda perece, nešto se smeje,
na kraju kaže kifle i tu je nastao problem,
to su bile poslednje dve, proklete kifle,
jebo ih ker, bemve, bicikle,
pičke, sranja i pekarke,
babe, pare i helanke,
sistem jebe te ne staje.
Stigneš na red i ne znaš dal si krenuo....

tamo, vamo, levo, desno.

sedmi dan

Suicidalne misli u krizi, bacim u prostor
pa zaspim dobro i srećan.
Prozor niskog parapeta. Modro nebo,
bordo zavesa i kopno. Motor. Vespa,
meštanan iz sela kupi inostrani trofej. Fešta.
Morsko slan obraz noćas grebe jastuk.
Tolko sam pospan da zaspao sam dvaput.
Budim se ko guliver kraj liliputanca.
Mala kratka. Plava tanga. Ten boje bakra.
Zarolan u čaršaf, kao sarma.
Samleven, neodeven, lagan, krećem do vrata.
Bacam hladan tuš. Magla na ogledalu.
Šta sam? Dal sam tu, gledam senku nestalu.
Shvatam da sam kul, pre izlaska povraćiću.
Jutarnji mamurluk – u njenom kupatilu.

Nosila je dugačku majicu,
toplu šolju za kafu i pirsing pod usnom.
Uživala u sunčevom zraku,
na terasu je izašla sa osmehom i pljugom.
Kako se zove? Odakle dolazi?
Pogled. Odaziv.
Odlazim do kuhinje treba mi tečnost,
zatvaram oči, smeta mi svetlost.
Crno, mirno. Sećanje na sinoć.
Divno vino, ne znam gde sam bio.
Čekaj, plaža. Davnašnja želja.
Strašna ideja. Dreka. Talas.
Sledeća scena njena glava nad mojom,
spasla kretena žena s mokrom kosom.
Njena soba, njena noga na mom ramenu.
Kralj artur, mač u kamenu!

Češem stare rane nanete žiletom,
strah me da se vratim tamo gde je lepo.
Ovo leto, često se cimam, tražim,
al baš mi se ne da kao da sam Milan Babić.
Nazad na terasi uz otvorenu limenku.
Komunikacija – čk, čk, nije tu.
Sedam i gledam, nju miluje vetar.
Svega se sećam, nju milujem srećan.
Ustala je, otišla, suznih očiju.
U flešu, krenuh za njom, pomoćiću.
Al vetar me je preneo preko gelendra,
ne mogu da poginem jer već jesam nekad.
Poput pera, lebdim ka visini,
horizont, sunce na planini.
Ljudi tačke, priča spora.
Ugašena zvezda. Jedan odraz.

veroisповest

Prođe mnoge fazon, krenu dalje svojom stazom,
za bolje dane nove nađeš i sve po starom.
Dokle više tako, ko pre devojci brz mu je auto,
ja sam stoper sa flašom pre nego borben za volanom,
zato kružim gradom samo lagano.
Ferdinand stav. Ne diraj i sjajno.
Pravo vodi u krug, kul. Dole sam kod centra.
Gledam kretena kako juri svoj rep. Ha.
Srbija na ivici, Ivica u Srbiji,
nisam vas čuo, oko čega ste se trudili?
Nisam politički aktivista već umetnik,
kome je drago što ćemo uskoro umreti.
Nismo zaslužili, ni mi, ni vi, ni oni,
bolje idi snimi pornič kad se već u krizi ložiš.
Ja sam bolji, al to nema neki značaj.
Puzi, trči, koračaj, al to nema neki značaj.

Treba da pustiš koren pored nekog ko ti prija,
posle umrežite sve, s onim pre Hrista.
To ne možeš da biraš, ipak utičeš,
kad biljka bude stigla da to ne budu bunike.
Tebra ja spušim koren, pre nego kažeš piksla,
moja biljka nije nikla već iz pepela se digla.
Ja sam svinja, ne bacaj bisere.
Daj nešto konkretno da pojedem, povarim, iserem.
Meni je rep veroispovest. Šta je tvoja sekta?
Ovo ne savetujem nikome, sem pred smak sveta.
Stavljam sve na dve hiljade dvan'estu,
da gorećemo zajedno tad svi u istom plamenu,
jer mrtav čovek hoda još od dve hiljade treće,
igram se vatrom, reš prepečen.
Rešen da češem kraste, ne dam rana da zaraste,
zabava za mase, vaš sam domaćin tad.
Ovim strofama će brzo da istekne rok,
ali dok do tog ne dođe, pratim istine tok.
Radim. Neki od mene još nisu digli ruke,
neki došli na nastup, nisu digli ruke.

Ne plašim se smrti, nemam problem da odem,
ali šta ću posle ako ima nešto gore.
Šta ću gore ako ima nešto posle,
tipa, da vučem konce, čupam tuđe živote.
Moje noge su teške, moje stope su grešne,
lete kroz vreme, češće sednem i blenem u jednu tačku.
Drugi nek dižu revolucije,
nek biju se za funkcije, za keš i slavu.
Ja sam za paklu i flašu, i neku malu.
Za vers i matru, čist račun, i dugu ljubav.
Za toplu sobu u stanu na spratu, uz sneg i maglu,
da odatle gledam kako zemlja odlazi u kurac.

zima, sneg do kolena

Zima, sneg do kolena, promena floua potrebna,
pomeram tlo pod nogama, otvaram prolaz podzeman.
Pored tog podsvesnog pokreta, pronaдох portal poseban,
što pomera granice modernog shvatanja vremena i prostora.
Premeštam se, ogromna semenka već progovara,
o tome gde večnost je provela, o plodu mi sagu otpeva.
Pred očima mi prođe mrak, pomera zid. Promena, blic.
Overavam uz biljku koja ide srećna pored nas.
Zima, sneg do kolena, izadeš da prošetáš,
promena floua potrebna, novi svetski poredak.
Imaš osmeh oprezan zbog strepnje da te poneka
glava što smara ne izvali, ukrade projekat.
Ovo su priče što sanjaš, ovo su dela što za sebe govore.
Ovo su promene davno potrebne da se u svetu već dogode.
Ovo je nešto što nikada nisi do sada ni video ni čuo,
zato uhvati se za dugme i tri put čukni u drvo.
Ovo je promena floua potrebna, što pomera tlo pod nogama,
pa otvara prolaz podzeman, guta sve pred sobom.
Zima, sneg do kolena i priča što je pobeda,
ja nazad ću u mrak, a ti vidi šta ćeš s sobom.

Sumiram utiske, proverim opremu, borba dobro prošla je.
Punim vam ulice, overim poentu, moraš da se odmakneš.
Uzimam sve pod svoje, rep koren je moje gore list,
ubiću sve što hoće da ovde se množe,
jer problem je čist ko voda, kristalno. Moram da probam,
fiskalno, da naplatim sve priče što ste pričali baš izdašno.
Nije mi prijalo iako svi sad snimamo,
to je jedina veza ikad koju s vama imamo.
Danas je svaka glava arogantna i gladna,
slava preko noći postala je laka i hladna osveta je prava,
jer imam reč što pomera, samo stvaram
i proćiče ta, zima, sneg do kolena.
Nisam nešto doteran, još manje uporan,
da se uhvatim u koštac s pravljjenjem rep bukvara.
Čito sam tumačenja tu nekih utvara,
al sam prest'o to da radim jer zamalo umro sam.
Prethodni put, nekom je krut, a nekom mlohav,
pa mora da proba preko kompa
da dobavi preko potrebni snošaj.
Hteo si dokaz, ne mogu sad, oglašiće se sami,
ja sam muk u galami i to je taj pravi – Carski Rez.

ponekad

Kad sam hteo da prestanem da stvaram,
Ask je reko da trebaš me ko brata.
Tad sam gledao iz skroz loš trip pravca,
al sad sam ceo vadim mikrofona iz ranca.
Nabasam na stranca, pozdrav družu.
Ja sam onaj baja što je zaspao baš juče,
na klupi pokraj pruge, čekajući voz za nazad.
Na ruke mažem katran, da duže traje šamar,
ja sam bahat. Kada zastanem tad pazi se,
u plejeru su matrice, znači da glava hrani se.
Na traci sejem panične semenke posle vratim se
da pljunem neke lajnije, pre nego što se napijem.
Zabijem kolar u srce pravog repa, prati,
Rezač je u kući krov nam je na vatri.
Vratim taj stih, posle ponovim još jednom,
bacim slatkih šesn'est, sve seda na mesto.
Geto, rep presto, znaš da sam čuvar trona,
tvome ocu sam otac, znaš da ću pući ko bomba,
ako pustiš me da hodam preko tvog nesrećnog mozga,
skroz hladan ko voda, dok ti odlaziš modar.

Kada vratiš se zapamti me jer neću biti s tobom,
nosim težak oklop, pa sam opčinjen borbom,
idem nogu pred nogom, gazim glave lomim sve,
borim se za obične, i tako dok ne poginem.
Najluda stvar retko ko to primećuje,
osim vas par, s vama znam sve u redu je,
al ne umem da doprem do te horde koja širi se,
osim da skupim vojske i posle da smirim se.
Vidiš leš? Još jedan prebrzo je otiš'o.
Miris svež. Isprati ga s molitvom.
Logično bi bilo, ali Bog je ateista,
zato on živi večno, a ti si debil, jebiga.
Neki dan, šetao sam gradom ležerno,
sklapao rimu za rimom, jer ja sam reper, joi!
Nesvesno isprozivah tri pandura,
posle isti su me jurili od Slavije do Trga.
To je moj život, moje rime, moje gluposti,
kad rep je u pitanju, ja sam Superhik,
heroj kakvog nema, sjeban Rezač nezasić,
kada vidiš me da dremam, samo trebam bit.

Nemam klince koji šeruju pesme.
Moji ljudi su ljudi, gutaju tablete.
Ortaci odrasli uz lopte i kasete.
...i lepe žene.
Neke pesme su mi ko medvede zime – prespavane.
Stvaram i pišem – predstavljam se.
Spustim utiske sa ulice na traku,
imam bludnu i bujnu mastu – nestvaran rep.
Bestraga sve, dodavola sa mnom,
Ako je merilo za svet samo popularnost.
Nemam patriotski tekst, ne bavim se kriminalom.
Nisam rijaliti šou bot, šta je to sa mnom?
Da li je važno, stvarno? Svi smo prolazni,
al naliem te sranjem pa pustim da povratiš.
To je taj stav, tog boljeg od vas,
još jednom za kraj, ponekad znam.

Ponekad znam da se pustim da plutam,
da beživotno plovim po vodi što guta,
da ponovim sto puta a da reč ce izgovorim,
nikad nećeš stići ako uvek put preploviš.

blokovski — ništa naročito

© Carski Rez, 2012.

www.carskirez.com / www.blokovski.rs

Made in Serbia. CRZWEB033

